

man opretholder et Forsvar, er det jo en gennemdemokratisk Ordning, maaske noget af det mest demokratiske, som vi overhovedet har i vort Samfund. De, der har været Soldater, ved allerbedst, at der ligger de Side om Side, hvad enten de kommer fra et rigt eller fra et fattigt Hjem, idet ingen Befolkningsklasse paa Forhaand kan blive fri. Men efter det Lovforslag, der er stillet fra radikal-socialdemokratisk Side, bliver det paa ny Tilfældet. Nu kan man vende og dreje det, som man vil, saa stilles der dog i Virkeligheden her Forslag om Indførelse af en Lejehær. Gaar man blot nogle ganske faa Aar tilbage i Tiden, blev der af de socialdemokratiske Førere, f. Eks. indenfor Forsvarskommissionen af 1919, fremsat Udtalelser, der gik i Retning af, at saa længe vi overhovedet skulde have et Forsvar, maatte vi ogsaa holde paa den almindelige Værnepligt. Nu er Socialdemokraterne gaaet bort fra det Standpunkt og gaaet sammen med de Radikale om at afskaffe den almindelige Værnepligt. Jeg synes ikke, det er noget særlig ophøjet Ideal at kæmpe for. Jeg synes, at i det Øjeblik man er klar over — det indrømmes ogsaa af de to Partier —, at et Militærkorps maa vi have, større eller mindre, vidner det ikke om nogen særlig ophøjet idealistisk Betragtningssmaade, naar de to Partier, der stadig gør Fordring paa at være de mest demokratiske, vi har her i Landet, stiller Forslag om, at vi nu paa ny skal ind paa, at Kontingentet til vort Militærkorps tages fra ganske bestemte Samfundsklasser. Man maa nemlig regne med, at en hel Del i alt Fald paa Forhaand vil sige: Nej, under saadanne Forhold skal vi ikke have noget af at gaa ind i dette Militærkorps. Netop i en Tid som den, vi lever i, hvilken Tid desværre er ret klassepræget, synes jeg, der kunde være Fare for, at vi under saadanne Forhold ogsaa, hvad det militære Korps angaar, fik et ret klassepræget Korps, hvad enten det nu kom til at gaa i fascistisk Retning, eller Kontingentet til det særlig kom fra anden Side. Det skal jeg ikke udtale mig videre om. Hvor man har drøftet Spørgsmaalet om den almindelige Værnepligt i andre Lande, f. Eks. i Norge, er der fremkommet Udtalelser, som jeg fuldt ud kan slutte mig til, og som gaar ud paa, at man ogsaa maa betænke, at netop i urolige Tider og netop i en klassepræget Tid som den, hvori vi lever, kan et ensidig sammensat Militærkorps i visse Situationer blive Landets Herre i Stedet for dets Tjener. Jeg tror ogsaa, det er en Ting, man maa tage i Betragtning,

naar Talen er om af afskaffe den almindelige Værnepligt. En Udtalelse, man stadig hører, naar der ivres mod den almindelige Værnepligt, er, at hvis den almindelige Værnepligt ikke havde været, kunde Verdenskrigen maaske være undgaaet. Dette tror jeg nu ikke paa, der er sikkert dybere liggende Aarsager til Verdenskrigen, men det skal jeg ikke komme ind paa. Den almindelige Værnepligt her i Landet kan jo heller ikke sammenlignes med den almindelige Værnepligt i Lande, der har 2—3 Aars Tjenestetid, eller i hvert Fald har haft det indtil for kort Tid siden; herhjemme ligger Mandskabet jo kun inde nogle faa Maaneder.

En Militærordning er vi altsaa enige om vi skal have, men jeg maa sige, at den Ordning, her er Tale om, er en underlig Svækling af en Forsvarsordning, en degenereret Skabning lige fra Fødselen af. Jeg vilde meget have ønsket, at den ærede Ordfører for Forslagsstillerne, eftersom han fandt sig foranlediget til at holde en ikke saa kort Tale i Gaar, havde lagt noget mere Vægt paa at forklare det høje Tings Medlemmer, hvad Lovforslaget egentlig indeholder. Det er saa uhyre vanskeligt at faa de Herrer til at forklare, hvorledes det hele egentlig skal bygges op, hvilken Organisation de forskellige Vaaben skal have. Der skal jo ifølge Lovforslaget ikke alene være Infanteri, men ogsaa noget Artilleri. Hvorledes skal dette Artilleri organiseres? Det findes der ingen Bestemmelse om. Jeg synes, at det ærede 6te Medlem for 1ste Kreds (C. F. Sørensen), der naturligvis grundigt har gennemtænkt hele Spørgsmaalet og overvejet Lovforslagets enkelte Paragraffer, kunde have givet *nogen* Oplysning om — han staar jo nu som Forslagsstiller —, hvorledes hele Organisationen skal være, thi det indeholder Lovforslaget kun dunkle Antydninger af. Der tales om Artillerigrupper, men om selve Organisationen faar man meget lidt at vide. Der er endvidere saadanne Spørgsmaal som dette: Skal man ikke have et Ingeniørkorps? Kan man fuldstændig undvære det Ingeniørkorps, vi har? Jeg synes, det kunde have sin Betydning, at det ærede Medlem oplyste Tinget om, hvad Forslagsstillerne har tænkt sig i saa Henseende. Da det ærede Medlem naturligvis paa ny tager Ordet, vil han maaske indhente det forsømte; han behøver ikke at gaa i Detailler, men kunde dog i hvert Fald give *lidt* nærmere Oplysninger om, hvorledes man har tænkt sig Lovforslagets Udførelse i Praksis paa de forskellige Omraader.

Se, naar vi nu skal have et saadant